

«Tenia dubtes de venir, però vaig pensar: 'seré un guerrer per a la causa'»

Migcampista del Girona FC

Pot estar encarrilada, però no hem de mirar el descens. Estem a sis punts i cal donar-los valor. Això es fa guanyant i sumant-ne més i estant tranquils per poder mirar un xic més amunt i dir 'ostres, estem més tranquils'. El problema del descens ha passat una mica però fins que no arribem als 42 punts no hi haurà res fet. En futbol pot passar de tot. Es poden guanyar els darrers nou partits, empatar-los o perdre tots. Nosaltres hem d'arribar com més aviat millor als 42 i a partir d'aquí no posar-nos sostre.-Perdre'ls tots? No m'espanti...Que aquí Girona hi ha hagut molt males experiències que han acabat amb disgust final o amb un espant ben gros, com l'any passat.Pot passar a qualsevol equip. Les deu darreres jornades són complicades si no s'encadenen victòries. L'equip juga bé i, tret d'alguns dies, fa mèrits per guanyar. Contra el Celta i l'Athletic es va veure. No ens hem de fixar en què va passar altres temporades; sí tenir-ho present. En el sentit que va passar però ara estem una altra dinàmica i situació. Cal mirar el present i no pas el passat i pensar que podem perdre tots els partits.-Li han explicat el piló de fantasmes que hi ha a Montilivi entre ascensos perduts i descensos?El passat és passat. Toca mirar el present. (Riu).-Fa com Michel, que parla de 42 punts i prou. Vostè mira de reüll el setè, vuitè o novè?Tot i que sóc jove encara, per la meva experiència, considero que seria un error mirar les posicions on vols arribar. Volem guanyar la Lliga?Sí, és clar, però cal ser realistes i analitzar els punts que tenim i mirar com ha anat la temporada. L'inici no va ser el que s'esperava. Hem començat bé la segona volta però toquem de peus a terra per intentar arribar als 42 punts, que és l'objectiu principal. Quan els atrapem, ja en mirarem d'altres.-Michel cada any sol motivar els jugadors amb cartells o missatges al vestidor tipus «Fer història», «Europa», «Eterns». Com ho fa ara?(Riu). Continuem amb això de 'fer història'. Realment, les seves xerrades i el que ens diu ens ha de servir de motivació. Cal estar motivats cada dia i saber que cal assolir l'objectiu dels 42 punts. Si els aconseguim, tindrem marge per alguna cosa més: sigui poder estar més còmodes a la classificació o qui sap si estar més amunt.-Des de fora, fa la sensació que faci molt de temps que és al Girona i no pas només dos mesos.Sí. És veritat. L'altre dia ho deia a casa amb la família. Quan vaig anar del Rayo al Celta era una altra sensació. Era més jove, això sí. Cal ser un mateix quan es va a algun lloc nou. Sempre. Aquí, quan vaig arribar, vaig mirar de ser-ho de seguida i d'involucrar-me en tot. He arribat a l'hivern i vol dir que no hi ha gaire temps per pensar ni adaptar-se. Cal ser ràpid en això.-Entrar directe a l'onze i tenir la confiança del mister hi ajuda?Un piló! Oh i tant. Els fitxatges d'hivern sempre volen jugar de seguida.-Tenir excompanys del Rayo com Gazzaniga, Àlex Moreno, del Celta, com Rubén Blanco, o de la selecció espanyola com Bryan Gil o Abel Ruiz també hi ha fet?Molt. Sí. Jo sempre solia ser més tímid, però m'he adonat que, pel grup, és bo ser com s'és, ben natural.-Una mica tímid sí que se'l veu...Bé, un xic sí, però m'he deixat anar de seguida. No es pensi.-Li han fet alguna broma de benvinguda al vestidor?No...He tingut sort, de moment. Toquem ferro.-Ve de compartir equip amb grandíssims jugadors al Celta. De moment, aquí a Girona quin és el company que més l'ha sorprès?Tothom sap i veu que Daley Blind és un jugador diferent. És boníssim. Witsel també un crac. S'està veient cada partit. Iván Martín, a qui ja coneixia, i m'agrada molt com juga. Lemar i Ounahi també, que són jugadors que no t'adones de com en són de bons fins que ets aquí.-A Iván Martín li ha pres el lloc...No hi crec en això de treure el lloc. Al principi vam jugar junts a l'onze. El mister té diverses opcions en cada partit i ell decideix. Ens hem d'ajudar i jo he vingut a sumar. No és rellevant treure el lloc o no.-Amb qui ha fet més relació del vestidor, de moment?Amb tots una mica. Molts som veïns. Potser amb els que vaig coincidir i ja coneixia com Rubén Blanco, Àlex Moreno, Gazzaniga...-Canviar l'EuroCelta per un Girona que navegava per la zona baixa i havia estat moltes jornades en descens era un risc o tenia clar que hi havia remei?No ho negaré pas, cal ser sincer a la vida. Era un risc perquè estava en un equip de zona còmode i anava a un que podia baixar. Al final però, m'estimo més haver vingut i ajudar perquè acabava contracte i no sabia què podia passar. Vaig pensar, 'hi vaig i segur que ens salvem'. Cal tenir aquesta mentalitat.

M'ho vaig rumiar, sí, però va arribar un moment en què el cap va fer 'clic' i vaig dir 'sí en un lloc no em valoren i en un altre sí, cal anar allà on et volen i en tractaran bé'. Vaig pensar 'hi vaig i seré un guerrer més per a la causa'. I ens en sortirem.-A Vigo era una llegenda. Què li va fer fer aquest clic?Al final sí en un lloc no se't valora, econòmicament o futbolísticament, cal prendre la decisió d'anar on més et volen. En aquell moment vaig descobrir que on més se'm volia era a Girona. Tenia altres coses, també, però em vaig llançar a la piscina. Si surt bé, bé i si no, ho hauré intentat.-Tenia gaires opcions més, així?Sí, de la Lliga i de fora. Al final, jo m'estimo més estar en un lloc on se'm vulgui de veritat, que no pas esperar a veure si surt una altra opció de darrera hora que no saps com anirà. Aquí, jo i la família hi estem a gust i som feliços. Ila felicitat està per sobre de tot en aquesta vida.-Quan parla desprèn felicitat. Tan a gust hi està a Girona?Sí. Súper. L'únic que costa una mica és planejar els viatges a Madrid o a Vigo. (Riu). Jo estic bé, la meva dona s'ha adaptat molt i les nenes pla, a l'escola.-Ha jugat Lliga Europa, ha estat internacional, què li falta per fer o què li agradaria fer amb el Girona?Fer créixer el club. Si el faig créixer, jo també creixeré. Anar de bracet és el més important. I intentar, per què no, repetir en un futur el que es va fer fa un parell d'anys de quedar ben amunt a la classificació (Riu). L'important és tenir estabilitat i estar molts anys a Primera.-Recorda el seu primer a dia Montilivi?Sí, la presentació.-Ara fa nou anys va guanyar-hi amb el Rayo en partit de Segona (1-3). Tenia un entrenador que volta per aquí. Se'n recorda?Ostres sí! És veritat! Amb una samarreta blau cel amb la franja de l'arc de sant Martí. Era molt i molt jove! Tenia divuit anys!-Aquella temporada 2016-17, vostè feia poc que havia debutat a Segona i Michel acabava de fer-se càrrec de la banqueta del Rayo. Han canviat gaire?Tots dos hem canviat. Cal evolucionar perquè si no es fa, quedes enrere. Ell tenia uns mètodes quan va començar a Vallecas i ara encara els manté però evolucionats i una mica diferents. Jo tampoc sóc el futbolista que era llavors i entenc i llegeixo més què demanen els partits. Això sí, mantenim la mateixa essència de quan érem tots dos a Vallecas.-L'havia dirigit mai a les categories inferiors del Rayo?Bé, ell era un entrenador d'aquests específics. Agafava els migcampistes de cada equip base i ens entrenava un cop per setmana. Recordo que fèiem exercicis amb porteries i colors. El vaig conèixer així, a l'època de cadet.-Era del Rayo vostè, de petit?Aviam. Jo de petit jugava al Getafe. Hi estava bé, hi tenia amics i era feliç. El que li he dit abans. Em trucaven d'altres clubs però jo estava bé allà. Quan no ho vaig ser, el Rayo em va trucar i em va cridar l'atenció. No t'adones de què és el Rayo fins que hi ets. El club em va enamorar. Vaig viure-hi uns anys espectaculars que no canviaria per res del món. Poca gent sap què és el sentiment rayista. Amb setze anys vivia a Vallecas sense els pares ni ningú i em vaig impregnar del barri. És una sensació molt bonica, diferent d'altres clubs. No era del Rayo fins que vaig conèixer-lo i ara és impossible que em treguin aquest sentiment.-Michel encara jugava quan vostè era petit i anava a la graderia?Ja no. Hi havia jugadors espectaculars com Trashorras, Manucho, Larrivey o Embarba, amb qui vaig coincidir després.-Es considera fill esportiu de Michel?Aquell curs 16-17 la situació era difícil i fregàvem el descens. Ell em va posar i fer confiança. Li dec molt. No va ser qui em va descobrir perquè em va fer debutar Sandoval però sí que ja sabia què podia aportar i on podia arribar. Amb ell vaig continuar jugant, ens vam salvar i l'any següent vam pujar. Sabia que venint aquí continuaria creixent. Amb 27 anys puc aprendre molt encara perquè és un dels millors entrenadors que he tingut.-Ha estat set anys a Vigo. Parla gallec?Tinc dues filles gallegues! El parlo un xic, sí i podria mantenir una conversa a poc a poc...-El sentirem parlar català?El temps dirà. (Riu). Les nenes sí que ja el parlen! Jo de moment estic enfocat a jugar. D'aquí a un temps potser l'entenc, em queda i m'hi poso. L'altre dia la meva filla gran li va dir a la petita 'prou, Valeria!' i després a mi 'prou, papa!'. Vaig haver de buscar al mòbil què volia dir prou. (Riu).-Ha pogut visitar la ciutat ja?Una mica. Poc encara. Vam estar amb la família pel Barri Vell i a ma mare li van encantar la Catedral, Sant Feliu i la muralla. Moltes pujades, això sí...-Quin és el jugador més antic que coneix del Girona?Juanpe. Hi he jugat molts cops en contra.-Vostè va néixer el 1999. Sap a quina categoria jugava el Girona llavors?A Segona B?-Primera Catalana.. Dues més avall encara.Cal saber d'on venim i valorar-ho sempre.-Mira alguna sèrie?Sí. Cròniques vampíriques.-Quins dibuixos animats li agradaven de petit?Els Simpson. M'encantava en Bart.-Quin és el seu plat preferit?M'agrada molt menjar....El cocido madrileño.-Quina música li agrada?Una mica de tot i cap en concret. Sovint poso 'Éxitos España' i el que surti...-Li pot sortir alguna cosa estranya...És veritat... (Riu). Abans escoltava Andy y Lucas o reggaeton, però també techno, house, pop. No em tenco a res.

Font del document:

<https://www.diaridegirona.cat/girona-fc/2026/03/25/tenia-dubtes-venir-vaig-pensar-128415334.html>